

„Egyedül nem megy”

Markos Katalint Füzes utcai otthonában kerestem fel. A gondozott kertbe lépve látszik, hogy a ház lakói szeretnek itt élni.

– Valóban így van? Hogy érzik magukat biatorbágyiként?

– Nagyon jól! 10 éve költöztünk ide, de olyan, mintha mindig is itt laktunk volna. A jót könnyű megszokni, bár áldozatot is kell érte hozni. Gyermekeim Pestre járnak iskolába, férjem szintén ott dolgozik. A korán kelést, a hosszú utazási időt viszont kárpótolja a szép, otthonos környezet, amelyben élünk. Lányaim és mi is barátokra leltünk itt.

– A férjét mindenki ismeri, ő Markos Zoltán, a Defekt duó egyik tagja... De Önről talán kevesebben tudják, mivel foglalkozik.

– Valóban, férjem a Mikroszkóp Színpad színésze, foglalkozásából adódóan közismertnek mondható. Én is nagyon szép hivatást választottam. Pedagógus vagyok.

Amikor Biatorbágyra költöztünk, Móni lányunk éppen iskolakezdés előtt állt, így természetes volt, hogy ide írtam be. Tanítója Pintér Tiborné, Emike kiváló pedagógiai érzéssel, sok-sok szeretettel nevelte és oktatta kislányomat. Azóta is nagyon jó a kapcsolatunk, Emike személyében igaz barátra találtam. Még lányom iskolai éve alatt bekapcsolódtam a szülői munkaközösség munkájába, szmk-elnöknek és az iskolaszék tagjának is megválasztottak. Ez volt Biatorbágyon az első társadalmi megbízatásom. Kezdeményeztem, hozunk létre szülői alapítványt, hogy pénzügyi segítséget nyújtsunk az iskolának. Szülői segítséggel sikerült elképzelésemet megvalósítani. A 3. év után átadtam a stafétabotot, s jó érzéssel tölt el, hogy ma is aktívan működik az alapítvány.

Engem más feladat, új kihívás várt. Korábban egy budaörsi magániskolában tanítottam. A 6. év után szülők egy csoportjával felkerekedtünk, hogy új iskolát találjunk. Hosszas keresgélés után ráakadtunk az Etyeken működő Kolumbusz Oktatási Központra, ahol a tulajdonos igazgató készségesnek mutatkozott, és szülői kérésre létrehozta a ma már 4. éve működő Szőlőszem nyolcosztályos általános iskolát. Szeretek itt dolgozni, hiszen családias légkör vesz körül, odafigyelünk egymásra, igazi műhelymunka folyik. Célunk egyrészt, hogy iskolánknak jó hírneve legyen, másrészt szeretnénk bővíteni a tanulólétszámot. E cél elérése érdekében életre hívtam a Területverseny-programot, melynek megvalósításában minden kollégám örömmel segített. Lehetőséget adva ezzel magunknak és a környezetünkben működő iskolák pedagógusainak, tanulóinak, hogy egymást kölcsönösen megismerhessük.

Együtt vetélkedtünk, szórakozva tanultunk, játszottunk. Az előző tanévben a „Színjátszó mazzolákat” fogadtuk, az első helyezett éppen a Biatorbágyi Általános Iskola egyik színjátszó csoportja lett, Méhike címmel mutatták be produkciójukat. Ezek a vetélkedők sikeresek voltak, a visszajelzések is ezt igazolták. Természetesen az idén is várjuk a csapatokat. Feltétlenül meg kell említenem az Andrész cukrászda és a Czimer húsüzem önzetlen szponzorálását. Rájuk mindig számíthatok, és ez nagyon jó érzés.

– Mennyire ismeri a biatorbágyi történeteket, a kialakult politikai helyzetet, és mi a véleménye róla?

– Sejtettem, hogy ezt meg fogja kérdezni. Nem lehet nem odafigyelni az eseményekre. Biatorbágyi lakosként engem is érdekel és érint a település jövője, hangulata, közérzete. Az újságokból, barátoktól, ismerősöktől elegendő tájékoztatást kapok ahhoz, hogy kialakítsam a saját véleményemet a történelekről.

Az itt töltött 10 év alatt örömmel tapasztaltam az infrastruktúra fejlődését, különösen az utóbbi években látványos, valószínűnek tartom, ez a többletbevételnek is köszönhető, meg az önkormányzat munkájának. Persze azért még bőven akad teendő. Volt időszak, amikor az önkormányzat megszorító intézkedéseket hozott, gazdasági kényszerből, ilyen volt például a két iskola összevonása. Tudom, hogy a két intézmény irányítása komoly erőpróba, ebből adódóan konfliktusok is keletkeznek, melyek feloldása nem könnyű feladat, főleg akkor, ha vannak drukkerek és ellen-drukkerek. Az iskola körül kialakult ellentétek politikai síkra terelődtek, s úgy vélem, háttérbe szorították a szakmai érveket. Az iskola a napi politikától független terület, autonómiáját tiszteletben kell tartani. Ezekben a kérdésekben az ide vonatkozó törvény pontosan meghatározza a fenntartónak, az iskola vezetőjének, a pedagógusoknak, a különböző érdekvédelmi szervezeteknek, a szülőknek, a diákoknak a jogait és kötelezettségeit. Lehet tudni tehát, hogy kinek meddig terjed a kompetenciája. Ha a pedagógustól, mint közéleti személytől elvárjuk, hogy kellő tisztelettel és alázattal lássa el hivatását, ne önös érdekből cselekedjen, hanem másokat szolgáljon, akkor ugyanezt az alázatot, szolgálatot a képviselőinktől is elvárhatjuk.

„Az enyém, a tied, mennyi lármát szüle, miolta a mienk nevezet elűle”, mert bizony Biatorbágy a mienk, ahogy Csokonai mondá, s nem a tied vagy az övé, hogy veszedjünk rajta, mint kutya a koncon. A parttalan viták, a följelentések sehova nem vezettek. Illetve mégis, az összeomláshoz,

hogy az önkormányzat működésképtelenné lett. Az értelmetlen hatalmi harc, a kompromisszumra való képtelenség, az antagonisztikus ellentét ide vezetett.

Bízom abban, hogy ez a lehetetlen állapot megszűnik, s olyan önkormányzatunk lesz, melyet majd nem bombáz szét a presztízs-háború, s nem egyéni önös érdekeket képviselnek, hanem összefogással egymásért és értünk fognak dolgozni, mert „egyedül nem megy”.

H & M

Hallgasd meg nyugdíjas tanárod intő szavát!

Napjainkban, egy fehér és egy zöld „vádírral” találkozhattunk postaládánkban.

Az eddig általam is támogatott alulírta először fehér szórólappal jelentkezett, majd nevet és színt változtatva – új lapjával – már narancssárga lett!

Annak a csoportnak érvei nem tűnnek megalapozottnak, akik döntése alapján pénzt és fáradságot nem kímélve újraszavazásra kényszerülünk.

Az általuk felsorolt eredmények többnyire régebbi indítatásúak, és a másik fél elképzelései voltak. Megvalósulásuk nem az ő érdemük.

Polgármesterjelöltjük nem meggyőző. Ám „betegei” is titkosan szavazhatnak.

Tetteikre szűkös gyakorlati érzék, a közéletben való tapasztalatlanság nyomja rá bélyegét. Hiszen a decemberi választáson e miatt rosszabb helyzetbe is kerülhetnek az eddigieknél.

A békétlen világban – ami már országunkat is megfertőzte, sőt így szűkebb környezetünket is elérte – felértékelődik a megértés, az együttműködési hajlam, a kompromisszumkészség. Ők ezeket eddig is gyakorolhatták volna.

Részt vettem néhány testületi ülésen, sajnos ott nem ezt tapasztaltam. Attakjaik nem bizonyultak jogszerűnek és megalapozottnak. Így csak elmergesítették a helyzetet, és ráadásul rengeteg energiát vontak el a hasznosabb tevékenységektől.

Vigyázzunk, nehogy újra ebbe a csapdába essünk!

Rajki Károly

nyugalmazott műszaki tanár
a „Működj és működj”
diákmozgalom alapítója